

Neděle 3. po Zjevení
1S10,17-27
22.1.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.
Láska a milosrdenství i přítomnost Boží budiž mezi námi.

Introit:

Nuže, králové, mějte rozum, dejte na výstrahu, soudcové země!
Služte Hospodinu s bázní a jásejte s chvěním.

Píseň: 195

Čtení: J18,33-40

Píseň: 260

Kázání: 1S10,17-27

Ať žije král! Zní opojné volání z úst shromáždění Izraele. *Ať žije král* a nikdo si neuvědomuje, že pohrdli kralováním Hospodina zástupů. Toho, *jenž vyvedl Izraele z Egypta, vysvobodil ...z rukou Egyptanů, z rukou všech království, která Izrael utlačovala.* Tak se představuje ten, který si dělá nárok na svůj lid. Možná si někdo řekne, jak to, že si tento skrytý a nevyzpytatelný Bůh dělá nárok na něco, když vlastně nechá svůj lid uprostřed národů, kteří mají své krále?

Jak to přijde, aby tento lid měl jen nějakého kněze, který si sedí někde v Šílu? Jak to, že nás Bůh nechá uprostřed tohoto světa, této země, tohoto města uprostřed církve, a nedá nám pocítit sílu silného vůdce, který by nám řekl, koho volit či nevolit? Komu dát svůj díl zodpovědnosti? Zvolme si tedy někoho, který tu tíží vlastního rozhodování vezme na sebe a povede naše voje do boje za dobrou věc, za naši svobodu.

Ať žije král! Zní opojné volání z úst shromáždění Izraele. A nikdo v té chvíli nemyslí na to, že vláda svěřená do rukou člověka ne vždy přináší svobodu od všech otroctví.

Ale jak to udělat? Jak to udělat, aby králové, panovníci, presidenti, předsedové vlád nás učinili svobodnými od všeho, co nás svazuje a činí nesvobodnými? Má nás vůbec něco svazovat? Něco určovat a někdo někam směřovat?

To jsi si měl Izraeli rozmyslet dřív, než jsi vstoupil do smlouvy s Bohem. To jsi si měla milá církvi rozmyslet dřív, než jsi sepsala svá vyznání. To jsme si měli rozmyslet dřív, než jsme vstoupili s Bohem do smlouvy v podobě křtu či konfirmace.

Předně Izrael, ale i my jsme svázáni s Bohem poutem. Toto pouto jsme si na sebe vzali dobrovolně ve chvíli, kdy jsme řekli ano, chceme tě, Bože, milovat. Chceme, abys ty miloval nás. Chceme, abys nám radil a doprovázel nás na všech našich cestách. Chceme, abys byl tím, který určuje naše životy, tedy našim Pánem, králem, presidentem, předsedou vlády.

Co však s tím, když každý stát má někoho, kdo řídí životy mnoha lidí? Co však s tím, když nás určuje naše vzdělání, naše sociální bublina, naše ohraničené poznání světa?

Atť žije král! Zní opojné volání z úst shromáždění Izraele. A Bible vypráví příběh, jak k tomu došlo, že lid může takto volat. Zdá se, jako by lid nic nevěděl o zápasu, který musel podstoupit Samuel, než pomazal prvního krále Izraele.

Byl to modlitební zápas o to, aby volba krále vůbec proběhla. Bůh není despota či diktátor, který trvá paličatě na zásadách, které vyhlásil. Bůh dává svobodu rozhodnutí. Dává svobodu rozhodnutí a na druhou stranu dává míru odpovědnosti za to, co lidé činí.

Jak ale tuto míru odpovědnosti a svobody vyměřit? Věřím, že k tomuto měření je třeba přiložit metr desatera. To je to měřidlo, to je ten správný poměr. A kdyby někdo pochyboval, jak to vykládat, tak nám Ježíš napovídá: Miluj Pána Boha svého z celého srdce svého, celou svou myslí, celou svou vůlí a miluj bližního svého jako sebe samého. Nebo ještě jinak: co nechceš, aby nečinili jiní tobě, to nečiň ty jim.

Atť žije král! Zní opojné volání z úst shromáždění Izraele. A není divu, že se Saul před tíhou tohoto úkolu schoval do skladu – dalo by se říci – vojenského materiálu. Možná poprvé Saul, dříve pomazaný od Samuela, jako král zaváhal. Jak naučit lidi spravedlnosti, lásce k Bohu, jak naučit sebe vládnout nejen nad lidmi, ale i nad sebou samým? Půjde to mocí zbraní, kterých jsou plné sklady, nebo mocí lásky, toho nevyzpytatelného jevu, kterému říkáme láska, který však někdy mizí jako letní sníh?

Atť žije král! Zní opojné volání z úst andělů, kteří volají z nebe nad betlémskými kopci. *Atť žije král*, vítají lidé i svědek víry přijíždějícího krále na oslátku.

Ty jsi král židovský? Ptá se Pilát Ježíše, který mu odpovídá protiotázkou. A co my? Jak my se ptáme? Potřebujeme my po všech našich životních zkušenostech někoho, kdo by nad námi vládnul, nebo chceme být svobodní a chceme o sobě rozhodovat dle libosti?

Předně podle libosti o sobě rozhodovat, to u většiny z nás již nejde. Jsme pokřtěni. A za druhé žijeme ve společnosti, kde platí nějaká pravidla. Jak to tedy zařídit? Jde se vůbec vymanit z této naší podvojnosti? Věřím, že tu a tam to jde. Je to tehdy, když vezmeme vážně příběh o vyvedení z egyptského otroctví, když vezmeme vážně příběh Ježíše Krista. Toho, jehož jsme nenalezli ve skladu se zbraněmi s plochou dráhou letu či jadernými hlavicemi, ale našli jsme jej na kříži a setkali jsme se s ním v prázdném hrobě.

Je takto věřit naivita, neochota vidět zlo, které se ve světě rozmáhá? Je to bláhové stavět proti takto brutální síle sílu víry, naděje a lásky?

Nevím, ale věřím. Pane, králi všeho světa, prosím, nauč mě vidět tvé království, které není z tohoto světa. Nauč mě trpělivě hledat, co je ve světě to pravé. Pane, králi všeho světa, dej prosím, abych si zamilovala tvůj zákon, směrovky ke svobodě.

Amen.

Píseň: 560

Poslání:

Bude tam trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci mu budou sloužit,
budou hledět na jeho tvář a na čele ponesou jeho jméno.
Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce,
neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 406